

Preek over Lucas 2,28 (Tweede Kerstdag): Het beste wat een mens kan overkomen.

Voorzang: Gezang 106, 1. 2 en 4 (Evangelische Liedbundel, Midden in de winternacht...)

Votum en Groet

Zingen: Magnificat (Van Setten, aangeleerd door Emmanuelle Adema)

Gebed

Zingen: De hemel heeft een lied doen horen (Alles wordt nieuw, dl. 1, nr. 14)

Schriftlezing: Psalm 72

Zingen: Psalm 72, 1. 3 en 4

Schriftlezing: Lucas 2,22-35

Zingen: Gezang 68

Verkondiging van Lucas 2,28

Zingen: Gezang 26, 1. 3 en 4

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregels

Zingen: Opwekking 268 (Hij kwam bij ons heel gewoon...)

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus! Luisteraar!

Wanneer is een leven de moeite van het leven waard geweest?

Wanneer kan een mens zeggen: *Het was goed! Ik kan nu wel gaan!?*

Een Arabisch spreekwoord zegt: *Je moet in je leven drie dingen hebben gedaan.*

Je moet een boek hebben geschreven.

Je moet een zoon hebben groot gebracht.

En je moet een kameel hebben gezadeld.

Nou, dan ben ik al een aardig eindje gekomen.

Ik heb ooit een boek geschreven.

En het is nog uitgegeven ook.

Al vraag ik me af of veel mensen het ooit hebben gelezen.

Maar goed, ik heb het geschreven.

Ik heb samen met mijn vrouw niet één, maar twee zonen groot gebracht.

En die kameel – nee, ik heb nooit een kameel gezadeld.

Maar ik heb ooit in Jeruzalem, op de Olijfberg, op een kameel in het zadel gezeten.

En zelfs een ritje gemaakt.

Nou, dat was geen prettige ervaring, moet ik zeggen.

Maar daar zal ik nu niet over uitweiden.

Je moet een boek hebben geschreven.

Een zoon hebben groot gebracht

En een kameel hebben gezadeld.

Met andere woorden: je moet wat hebben gepresteerd in je leven.

Dan is je leven de moeite waard.

Dan kun je aan het einde van je leven tevreden terugkijken.

Dan kun je zeggen: *Het is goed zo! Ik heb er vrede mee om te gaan.*

De maatstaven van de Bijbel zijn heel anders.

De Bijbel zegt: *Je leven is goed als je Christus hebt leren kennen!*

Jezus Christus kennen, Hem vertrouwen, Hem gehoorzamen, Hem navolgen –

dat is werkelijk het beste wat een mens kan overkomen.

Je kunt misschien een reuzenprestatie hebben geleverd.

Francis Crick die samen met James Watson het DNA ontdekte.

Bill Gates die Microsoft heeft ontwikkeld.

Of Leontien van Moorsel die voor de zesde keer sportvrouw van het jaar is.

Maar als je Christus niet hebt leren kennen, dan ben je vele malen armer dan iemand die zijn hele leven een *looser* was, maar die Christus wel gekend heeft.

God zal ons niet vragen: *Wat heb je allemaal gepresteerd?*
Heb je een boek geschreven?
Heb je een bedrijf groot gemaakt?
Hoeveel gouden medailles heb je gewonnen?
Maar Hij zal vragen: *Wie is mijn Zoon voor jou geweest?*
Heb je Hem gezien?
Heb je Hem omarmd?
Heb je zijn liefde ontvangen en heb je Hem jouw liefde gegeven?

Want, lieve mensen, Jezus is werkelijk het beste wat een mens kan overkomen. **P**
Kijk naar Simeon met het kind Jezus in zijn armen!
Kijk hoe hij straalt.
Hij is helemaal weg van Jezus.
Dit kind is de vervulling van zijn leven.
Dit is waar hij naar uitgekeken heeft.

Ja, Simeon – wie was hij eigenlijk?
Hij duikt plotseling op in het Kerstverhaal.
We weten niets van zijn voorgeschiedenis.
Niets van zijn ouders.
We weten niet wat hij deed voor de kost.
Of hij rijk was of arm.
Of hij een belangrijk mens was of dat hij weinig invloed had.
We weten maar heel weinig van hem.

We krijgen wel de indruk dat hij al oud is.
Maar – en dat is opvallend – eigenlijk heel jong gebleven.
Ik bedoel, Simeon heeft een opmerkelijke veerkracht behouden.
Simeon is niet oud geworden in de zin van aftands, versleten, uitgeleefd.
Nee, er is in zijn hart iets dat leeft, dat niet sterven kan.

Dat is bij veel mensen anders.
Oud worden – dat kan een pijnlijk proces zijn.
Als het leven op vele punten versombert.
Als je lichamelijke krachten afnemen.
Als de teleurstellingen zich hebben opgestapeld.
Als je leven al armer en al leger is geworden.
Als je idealen zijn uitgeblust en je dromen niet zijn uitgekomen.

Maar zo'n oude van dagen is Simeon niet.
Hij heeft in zijn hart een levende gedachte, een levende hoop.
Zijn jaren brokkelen niet zinloos af.
Maar hij weet zich steeds dichterbij komen bij een bepaald doel.
Hij kijkt uit naar de tijd dat God Israël vertroosting zal schenken, zegt Lucas.

Dat is eigenlijk heel bijzonder.
Simeon is in zijn verwachting niet egocentrisch, op zich zelf gericht.
Veel mensen hopen niet anders dan alleen wat hen aangaat.
Ze hopen op een beetje geluk voor zichzelf en het kringetje waar ze bij horen.
En verder kijken ze niet.
Meer interesseert hen eigenlijk niet.
Simeon kijkt uit naar het heil voor zijn volk.
En uit het lied dat we hem horen zingen blijkt dat hij zelfs hoopt op heil voor heel de wereld.
Licht voor alle volken.
Redding voor alle mensen.

Ongetwijfeld heeft Simeon daarbij ook bepaalde voorstellingen gehad.
Hoe die redding voor Israël en de andere volkeren er zou komen.

Net als vele volksgenoten keek hij uit naar de Messias.
De koning van Psalm 72, die verlost van onderdrukking en geweld.
Die bevrijden zal wie arm is en om hulp roept, wie zwak is en geen helper heeft.
Die zich ontfermt over weerlozen en armen.
Hij heeft uitgekeken naar een krachtige leider, die zijn volk uit de chaos kon leiden.
In zijn jonge jaren zag hij zichzelf misschien als een heraut, die de komst van de koning van Israël mocht aankondigen.
Als volwassene had hij wel de bodyguard van zijn vorst willen zijn.
En toen hij ouder en ouder werd en zijn krachten afnamen, dacht hij wellicht: *Wie weet kan ik mijn vorst dienen als raadsman!*

Maar de tijd verstreek en de verwachte leider kwam maar niet.
En dan is daar die innerlijke zekerheid, die hij ontvangt.
Zo zeker alsof God zelf tot hem gesproken heeft.
In zijn hart groeit de heerlijke zekerheid: *Ik zal niet sterven, voordat ik de messias van de Heer heb gezien.*
Bij hem is de wens niet de vader van de gedachte.
Maar een duidelijke belofte van God voedt zijn zekere hoop.
Anderen om hem heen hebben het misschien al lang opgegeven.
Maar Simeon houdt vol.
Hij is geduldig en schuilt bij God.
Het wachten duurt eindeloos lang.
Maar hij blijft uitzien als een wachter op de morgen.

En dan, op een dag...
Gedreven door de Geest, vertelt Lucas, komt hij naar de tempel.
Hoe dat geweest is?
We weten het niet.
Maar kan ons dat ook niet overkomen?
Je doet iets wat je anders nooit doet.
Je gaat in een opwelling ergens heen.
En achteraf zeg je: *Dat moest zo zijn! Ik weet me geleid! God zat er achter!*

Simeon komt in de tempel.
En dan zie hij daar dat gezinnetje: vader, moeder, kind.
Een onopvallend gezelschap.
Kennelijk arme mensen.
Ze brengen volgens de geldende wet van Mozes een voorgeschreven offer.
Maar duidelijk van een minimuminkomen: enkele duiven.
Meer hebben ze niet te bieden.
Voor de priester die het offer aanneemt een routineklus – niets bijzonders.
Achteloos voltrekt hij de rituelen.
Wie volgt?

Maar voor Simeon is dit tafereel als een bliksemschicht die bij hem naar binnen slaat.
Hij wordt overvallen door een plotselinge zekerheid: *Dit is Hem!*
Dat kind in de armen van die onopvallende man!
Dat is Hem!
De vervulling van zijn hoop!
Dat is de Messias van de Heer!
Op Hem heeft hij al die jaren gewacht!
Simeon weet het 100% zeker: *Dit is Hem!*

Hij loopt op de beide ouders af.
Met een vragende blik steekt hij zijn armen uit.
Het kind wordt hem in de armen gelegd.
En Simeon, de oude man, trilt van ongekende blijdschap.
Dat kind in zijn armen – hij weet het zeker – dit kind is de vervulling van zijn hoop.
Wat had hij lang gewacht.

Maar nu mag hij dan toch de Messias van de Heer in zijn armen sluiten.
Dit is de vervulling van het hart van iedere Israëliet.
Ja, het is de vervulling van het hart van ieder mens.

Want het hart van een mens – uw hart, mijn hart, ieder hart vraagt om vervulling.
Ons hart kan niet leeg zijn.
We moeten iets hebben waar we naar kunnen uitzien.
Waar we op hopen.
Waar we ons naar uitstrekken.
Als dat er niet is, stort ons levenshuis in.
Ons hart kan niet leeg zijn.
En daarom kloppen we aan allerlei deuren of daar achter de vervulling van onze hoop schuilt.
Maar ook altijd weer is er de pijnlijke ervaring van velen.
Dat wat we vinden wel een tijd helpt.
Maar dat er altijd een moment komt dat het is uitgewerkt.
En dan is ons hart opnieuw leeg.

Is er iets wat ons hart zo vullen kan, dat we voor altijd genoeg hebben?
Simeon zegt ons vanmorgen dat die vervulling er inderdaad is.
Zie hem staan met het kind in zijn armen.
Stralend van blijdschap.
En hoor hem danken, loven, zingen!
Nu laat u, Heer, uw dienaar in vrede heengaan...
Dat woordje *nu*, waarmee zijn lied begint, klinkt als een zucht van verlichting.
Eindelijk!
Alle twijfel en onrust, die er best in zijn hart geweest zal zijn, klinkt er in door.
Zou de Messias komen?
Hoe?
Waar?
Wanneer?
En zou hij, Simeon, het echt nog beleven – die glorie, het herstel van alles?
Maar plotseling is hij dan toch gekomen!
Hij draagt in zijn armen de Koning van Israël en de Heer van alle volkeren op aarde.
Simeons diepste verlangen is vervuld.
Er is vrede in zijn hart.
Zijn leven is tot zijn doel gekomen.
Hij is bereid te sterven.
De dood kan hem geen angst meer aanjagen.
God kan hem ontslaan uit zijn dienst.
Ontslaan van alle moeite en zorg, van alle strijd, van alle banden.

Simeon heeft vrede gevonden.
Maar niet met gedachten aan zichzelf, aan zijn *eigen* welzijn.
Hij heeft de redding gezien die God bewerkt voor de volkeren.
Hij heeft een zeer wijde blik, die heel de wereld omspant.
Opvallend is dat Simeon de andere volkeren nog noemt voor Israël.
De niet-Joden staan vooraan in zijn gedachten.
Er is bij hem geen enkele nationalistische bekrompenheid van: *eigen volk eerst!*
De allochtoon staat voorop in zijn blijdschap!
Simeon is pas blij als hij ziet hoe heel de mensheid terug is bij haar Schepper.
Hij is niet egoïstisch in zijn hoop en zijn verlangen.
Het gaat hem om de eer van God.

En dat dit verlangen vervuld wordt, dat ziet hij in dit kind.
Merkwaardig!
Dat Simeon dat allemaal ziet in een baby van amper zes weken oud.
In dat kind van zulke weinig betekende ouders.
De priester die hun offer in ontvangst nam, had niets bijzonders gemerkt.

De andere mensen, die daar toevallig in de buurt waren, ook niet.
Voor hen was het een heel gewoon ouderpaar met hun kind.
Armoedzaaiers van dertien in een dozijn.
Niets om bij stil te staan.
Laat staan er van in verrukking te raken.
En moet je nou die ouwe baas uit zijn dak zien gaan!
Wat een bombarie voor zo'n gewoon kind!
Een beetje gênant gewoon, zo overdreven als hij tekeer gaat.

Heeft Simeon gemerkt hoe de omstanders reageren?
Ziet hij hoe ze hun wenkbrauwen geïrriteerd optrekken?
Leest hij de ergernis in hun ogen?
Plotseling versombert zijn blik.
Hij kijkt de moeder van het kind aan.
En hij zegt: *Uw kind zal enorme verdeeldheid brengen onder de mensen.
Velen zullen zich aan hem ergeren.
Ze zullen zich aan hem stoten en over hem struikelen.
Maar anderen zullen juist in Hem het leven vinden.
Door wie Hij is en hoe Hij optreedt zal duidelijk worden wat er in de harten van de mensen leeft.
Mensen zullen zich over Hem moeten uitspreken.
Ze zullen moeten kiezen: vóór Hem of tegen Hem.
En wie tegen Hem kiezen – zij zullen Hem met geweld uit hun leven jagen.
U, zijn moeder, zult nog vreselijk om Hem moeten lijden.*

Wat een donkere woorden na dat lied van zo even!
Maar Simeon heeft het conflict in zijn eigen hart onderkend.
Zou hij uit zich zelf op dit kindje zijn af gekomen?
Zou hij uit eigen aandrang in Hem de Messias hebben gezien?
Zal de Geest hem niet hebben moeten overhalen om Hem te erkennen als zijn Heer?
Dat kind – zo zonder uiterlijke glans en glorie?
Spreekt en handelt God door dit kind?
Is Hij in staat de vrede te brengen waar ieder naar zucht?
Je zoekt Hem toch niet in deze gestalte?

Een man sprong in een taxi in New York en vroeg de chauffeur hem naar God te brengen.
De chauffeur aarzelde niet en reed hem regelrecht naar St. Patrick's Cathedral, één van de grootste kerken van de stad.
De man stapte uit en vroeg de chauffeur: *Bent u er zeker van dat God hier is?*
De chauffeur antwoordde: *Als Hij hier niet is, dan is Hij niet in de stad!*
Ik vraag me af of het ooit bij de chauffeur had kunnen opkomen dat God in de sloppen en achterbuurten van New York zou zijn.
Jezus was bij de armen en verschoppelingen van de samenleving.
Hij was bij de vertrapten en bij hen die niet in tel waren.
En Hij hing aan een kruis tussen twee terroristen.
Hij was daar waar niemand Hem zocht.
En Hij is nog steeds daar waar niemand Hem verwacht.
En je moet wel een groot geloof hebben om Hem echt te zien!
Ook vandaag!

Maar in zijn handen ligt het lot van de wereld.
En in zijn handen ligt het lot van ieder mens.
Dat heeft God aan Hem toevertrouwd.
Hij is de messias, de gezalfde van de Heer.
Simeon heeft het goed gezien.
En hij weet dat hij zelf wordt gedragen door het kind dat hij draagt.
Hij weet dat dit kind het beste is wat hem is overkomen.

Als u dat nou zo hoort, bent u dan jaloers op Simeon?

Als u hem nou zo ziet met dat kind in zijn armen?
Denkt u dan niet: *Ik wou dat ik dat eens meemaakte?*
Dat ik Jezus zo in mijn armen zou kunnen nemen!
Zo echt, zo tastbaar, zo concreet!

Maar vergeet dan niet, hoe Simeon jaren heeft moeten leven van beloften.
Jaren waren voorbij gegaan zonder dat zijn verwachting vervuld werd.
Lange jaren, om moedeloos van te worden.
Dat Koninkrijk van U, God, komt daar nog wat van?
Of is het hersenschim van oude profeten, die dachten dat ze het wisten.
Maar Simeon hield het vol om te geloven wat God hem had gezegd.

En toen het zover was...?
Toen de belofte in vervulling ging?
Toen moest Simeon nog van geloof leven.
Want alleen geloof liet hem in dat Kind de vervulling van Gods belofte zien.

Nee, wij zijn bij Simeon niet achtergesteld.
Als wij in geloof ons hart openen voor de waarheid van dit Kind, dan zijn wij even rijk als hij.
Jezus, de Messias, is ook het beste wat ons kan overkomen.
Laten we niet over Hem struikelen.
Maar laten we ons leven op Hem bouwen.

Want Jezus leeft – ook vandaag!
Hij is niet een figuur in een Kerststal of in een glas-lood-raam.
Hij is niet tot in alle eeuwigheid een baby in een voederbak voor dieren.
Hij is onder ons aanwezig als in de dagen van Simeon.
Als de Koning van ons leven.

Bidt om de ogen van Simeon om Hem te kunnen zien.
Bidt om het geloof van Simeon om Hem te omarmen.
Dan heeft uw leven een diepe zin gekregen.
Dan weet u van heil voor heel de wereld.
Dan kent u de weg naar het vaderhart van God.
Want Jezus, het kind van Bethlehem, is het beste wat u kan overkomen. AMEN.
26-12-2004